

Arrest

nr. 336 331 van 20 november 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. ZAMAN
Gebroeders De Smetstraat 80
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 12 juni 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 7 mei 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. ZAMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 april 2022 diende verzoekster een tweede aanvraag in tot afgifte van een visum gezins-hereniging op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet), dit om haar vader R.L., die op dat moment de Ghanese nationaliteit had, in België te vervoegen.

1.2. Op 25 november 2022 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag goedgekeurd. Verzoekster reisde naar België in het bezit van een visum type C, geldig van 12 december 2022 tot 10 juni 2023.

1.3. Op 24 januari 2023 werd verzoekster ingeschreven in het vreemdelingenregister. Zij verkreeg op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet een tijdelijk verblijfsrecht in België, geldig tot 20 februari 2024.

1.4. Op 13 mei 2024 werd verzoeksters tijdelijk verblijf verlengd tot 20 februari 2025.

1.5. Op 31 oktober 2024 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw in functie van haar vader R.L., die ondertussen de Belgische nationaliteit had verworven.

1.6. Op 7 mei 2025 treft verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31/10/2024 werd ingediend door:

Naam: [L.]

Voornaam: [E.N.Y.]

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische vader, de genaamde de heer [L.R.] (RR [...]) in toepassing van art. 40ter, §2 van de wet van 15.12.1980.

Dienovereenkomstig zijn de bepalingen van 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 van toepassing. “§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg 2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen.

Betrokkene is ouder dan 18 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon. Overeenkomstig een arrest van het Hof van Justitie dient de bloedverwant ‘ten laste’, echter niet aan te tonen ten laste te zijn van in het land van herkomst of origine indien de bloedverwant vóór haar aanvraag legaal op het grondgebied van het gastland heeft verbleven (krachtens het recht van de Unie of het nationale recht). Dan volstaat het te bewijzen dat zij op de datum van indiening van haar aanvraag ten laste was van de burger van de Unie en niet in het land van oorsprong/origine (Arrest van het HvJEU van 10 april 2025 in zaak C-607/21). Dat arrest gaat over een ouder ten laste, echter het concept ten laste is hetzelfde voor ouders ten laste van EUburgers als voor volwassen kinderen ten laste.

Ter staving van de aanvraag werden de volgende documenten voorgelegd:

- ☐ Ziekenkostenverzekering van betrokkenen
- ☐ Betaling van de retributie
- ☐ Paspoort 24/06/2021 tot 23/06/2031 afgeleverd te Accra
- ☐ Huisvesting: bewijs van registratie + huurcontract op naam van de referent en zijn partner
- ☐ Ghanese geboorteakte
- ☐ Bestaansmiddelen: ABVV Werkloosheidsuitkering dd 8/07/2024 (van 1/2024 tot 5/2024), dd.7/11/2024 (10/2024) op naam van de referent
- ☐ Loonfiches AGO JOBS op naam van betrokkene
- ☐ Loonfiches Ago Jobs, Accent en 24/7 Drive op naam van de referent

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Betrokkene woont in België sinds 24/01/2023 en werd gemachtigd tot verblijf als gezinslid van haar vader.

Uit nazicht van de databank van de RSZ, Dolsis en de voorgelegde loonfiches op haar naam, blijkt dat betrokkene stage loopt bij Instituut voor Verpleegkunde Sint-Vicentius, maar ook reeds volop tewerkgesteld

is, zowel als student als als gewone werknemer (vermoedelijk wanneer zij het toegestane aantal uren heeft overschreden) evengoed voorafgaand aan de aanvraag als actueel.

Op zich is het goed dat betrokkene zich tracht te integreren op de Belgische arbeidsmarkt, echter in het kader van onderhavige aanvraag gezinshereniging dient betrokkene ten laste te zijn van de referentiepersoon. Gezien haar tewerkstelling kan er niet worden aangenomen, zonder dat daartoe daadwerkelijke bewijzen werden aangedragen, dat zij wel degelijk feitelijk ten laste valt van de referentiepersoon. Afgaande op haar activiteiten tot op heden blijkt zij perfect in staat zelfstandig bestaansmiddelen te kunnen genereren. Op basis van het geheel van de bijgevoegde bewijsstukken kan er niet toe worden besloten dat zij bij de aanvraag tot gezinshereniging materieel/financieel ten laste was van de vader. Daartoe werden geen bewijsstukken aangereikt. Het bewijs van tewerkstelling van de vader, alsook zijn werkloosheidsuitkering bewijst niet dat betrokkene ten laste was van de referent.

Het gegeven dat betrokkene sedert 24/01/2023 tot op heden op hetzelfde adres als de referentie-persoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. De voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Kortom, er dient besloten te worden dat niets erop wijst dat er heden sprake is van een reële financiële/materiële afhankelijkheid van betrokkene ten opzichte van de referentiepersoon. De voorwaarden tot gezinshereniging overeenkomstig art. 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 zijn niet voldaan.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gezien artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 geen toepassing kan vinden, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52, §4, tweede lid van het KB van 8.10.1981 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981. Meerbepaald in art. 42, §1, eerste lid staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend. Dit gaat ervan uit dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Indien de verblijfsvoorwaarden niet zijn voldaan, is er geen sprake van een verblijfsrecht dat moet erkend worden uiterlijk binnen de zes maanden.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op:

“- Schending van de artikelen 40ter, § 2, eerste lid, 2° en 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), in samenhang gelezen met:

o De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Motivering Bestuurshandelingen)

o Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet

- Schending van de materiële motiveringsplicht

- Schending van de formele motiveringsplicht

- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

- Schending van het redelijkheidsbeginsel”

Zij betoogt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit werd de aanvraag voor een verblijfskaart van verzoekster geweigerd met de alhier bestreden bijlage 20. De aanvraag steunde op artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet nu verzoekster als meerderjarige derdelander ten laste is van haar Belgische vader bij wie zij sedert haar aankomst in België inwoont.

De bestreden beslissing is gesteund op het gegeven dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet zou blijken dat verzoekster voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon, haar vader. Immers zou zij noch afdoende hebben aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende hebben bewezen voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

De bestreden beslissing leidt het bovenvermelde af nu uit nazicht van de databank van de RSZ, Dolsis en de voorgelegde loonfiches zou blijken dat zij stage loopt bij Instituut voor Verpleegkunde Sint-Vicentius, maar ook reeds volop tewerkgesteld zou zijn, zowel als student als als gewone werknemer. De beslissing meldt dienaangaande tussen haakjes dat dit laatste vermoedelijk gevolg zal zijn van een overschrijding van het toegestane aantal uren tewerkstelling als student. Dit zou zowel actueel als voorafgaand aan de aanvraag het geval geweest zijn.

De bestreden beslissing meldt dat het op zich goed is dat verzoekster zich tracht te integreren op de Belgische arbeidsmarkt, doch dat zij in de kwestieuze aanvraag gezinshereniging ten laste dient te zijn van haar vader. Gezien haar tewerkstelling kan er volgens verwerende partij niet worden aangenomen, zonder dat daartoe daadwerkelijke bewijzen werden aangedragen, dat zij wel degelijk feitelijk ten laste valt van haar vader.

Verwerende partij meent dat verzoekster, afgaande op haar activiteiten, perfect in staat zou zijn zelfstandig bestaansmiddelen te genereren. Het bewijs van tewerkstelling van de vader van verzoekster, alsook zijn werkloosheidsuitkering, zou het tegendeel niet bewijzen.

De bestreden beslissing gaat verder dat het gegeven dat verzoekster sedert 24 januari 2023 tot op heden op hetzelfde adres als haar vader is gedomicilieerd geen afbreuk doet aan het voormelde. Immers zou louter het gegeven dat zij op hetzelfde adres zijn gedomicilieerd niet automatisch tot gevolg hebben dat zij ook ten laste is van haar vader.

De bestreden beslissing stelt uitdrukkelijk te zijn gebaseerd op “nazicht van de databank van de RSZ, Dolsis en de voorgelegde loonfiches”.

Ondertekend raadsman vroeg per 15 mei 2025 een integraal kopie op van het administratief dossier van verzoekster, dat haar op 21 mei 2025 werd toegestuurd (stuk 6). In het administratief dossier blijkt enkel een vier bladzijden tellend uittreksel van Dolsis gevoegd (document “100921736-dolsis [E.] (07-05-2025).pdf”). Uit dit uittreksel valt slechts af te leiden dat verzoekster inderdaad bij verschillende instellingen aangesloten en/of aan de slag was, zowel als onder welk statuut dat was: STU (student), STG (stagiair) of OTH (andere werknemer niet elders vernoemd). Het Dolsis-stuk maakt geen gewag van de inkomsten die verzoekster uit de betrekkingen zou hebben ontvangen. Slechts bij vier van de ‘werkgevers’, allen in categorie STU, staat daadwerkelijk een aantal uren vermeld. De andere instellingen vermelden geen prestaties. Opgeteld worden door die vier STU-plaatsen 625 uren opgelijst voor de periode van 1 juli 2023 tot en met 1 september 2025. Dat het aantal gepresteerde uren aldus zelfs ruimschoots ligt onder het maximaal toegestane aantal uren om als jobstudent te werken van 650 uren per kalenderjaar. Eén en ander komt neer op gemiddeld 288 uren per jaar. Van een dergelijk aantal werkuren kan bezwaarlijk worden gesteld dat dit met zich zou meebrengen dat verzoekster in staat zou zijn zelfstandig bestaansmiddelen te genereren.

In het administratief dossier zitten voorts slechts vijf loonfiches van verzoekster gevoegd (bijlage ‘3_Loonfiches_Loonfiches [L.R.] (08_08_2024) (1,2 MB)’ in het mailbestand ‘98814956-bijlage 19ter dd 31.10.2024 [L.E.N.Y.] (08-01-2025).msg’). Deze loonfiches hebben betrekking op een totaal van 136,55 gewerkte uren in de periode van 13 mei 2024 tot en met 12 juli 2024. In totaal verdiende verzoekster blijkens die loonfiches € 1.902,60 voor de gehele voormelde periode. Dat van een dergelijk inkomen over een periode van twee maanden bezwaarlijk kan worden gesteld dat dit met zich zou meebrengen dat verzoekster in staat zou zijn zelfstandig bestaansmiddelen te genereren.

In het administratief dossier blijkt voorts geen uittreksel uit de databank van de RSZ te zijn gevoegd, waarop de bestreden beslissing blijkens de letterlijke bewoordingen ervan nochtans is gesteund. Aldus kan verzoekster niet nagaan of verwerende partij op zorgvuldige wijze tot de bestreden besluitvorming is gekomen; verzoekster kan zich dienaangaande niet verweren. Een schending van het zorgvuldigheids-beginsel wordt aannemelijk gemaakt. Tevens meent verzoekster dat zich een schending van

de uitdrukkelijke motiveringsplicht voordoet nu verzoekster aldus niet kan nagaan of verwerende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen.

Dat gelet op het voormelde geen van de in het administratief dossier gevoegde stukken, noch het samengaan daarvan, toelaat om te besluiten dat verzoekster een tewerkstelling zou hebben die met zich meebrengt dat zonder verdere bewijsstukken niet zou kunnen worden aangenomen dat zij feitelijk ten laste valt van haar vader, dan wel dat zij in staat zou zijn zelfstandig bestaansmiddelen te genereren. De motivering van de beslissing die anderszins oordeelt en stelt dat niet zou blijken dat verzoekster ten laste was van haar vader, faalt naar recht. De bestreden beslissing berust kennelijk op een foute feitenvinding en werd aldus onzorgvuldig voorbereid.

Ten overvloede laat verzoekster gelden dat zij sedert haar aankomst in België inwoont bij haar vader, waarvan verwerende partij kennis heeft. Bovendien beschikt haar vader over voldoende stabiele en toereikende bestaansmiddelen, minstens wordt zulks door de verwerende partij in de alhier bestreden beslissing niet betwist. Verzoekster volgde in schooljaar 2022-2023 en 2023-2024 inburgeringslessen en Nederlandse lessen goed voor 720 lestijden (stukken 3 en 4) en volgt in huidig schooljaar een opleiding basisverpleegkunde (stuk 5) waarbinnen haar activiteiten als stagiaire kaderen. De enige reden waarom verzoekster soms was tewerkgesteld als werknemster en niet als studente is omdat de inburgeringscursus en Nederlandse lessen die zij eertijds volgde vormen van onderwijs met een beperkt leerplan zijn die het niet mogelijk maken om aan de slag te gaan als jobstudent. Dat uit de feitelijkeheden derhalve genoegzaam blijkt dat verzoekster inderdaad ten laste is én was van haar vader. Verzoekster betwist ten stelligste dat zulks niet het geval zou zijn en de bestreden beslissing die het tegendeel voorhoudt is gelet op wat supra werd uiteengezet niet-afdoende gemotiveerd.

Aldus oordeelt de bestreden beslissing ten onrechte dat de voorwaarden zoals voorzien in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet zijn vervuld, wat een schending uitmaakt van dit artikel.

Verzoekster laat nog gelden dat de bestreden beslissing onzorgvuldig werd voorbereid nu haar niet werd gevraagd naar de kennelijk gewenste 'daadwerkelijke bewijzen' om aan te tonen dat zij inderdaad ten laste was. Minstens blinkt de bestreden beslissing uit in onduidelijkheid voor wat betreft de vraag welke 'daadwerkelijke bewijzen' de verwerende partij daartoe voldoende zou hebben geacht. Nu de beslissing op dat punt onduidelijk is, is ze niet-afdoende gemotiveerd.

Waar verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat: "Gezien artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 geen toepassing kan vinden, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52, §4, tweede lid van het KB van 8.10.1981 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981. Meerbepaald in art 42, §1, eerste lid staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend. Dit gaat ervan uit dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Indien de verblijfsvoorwaarden niet zijn voldaan, is er geen sprake van een verblijfsrecht dat moet erkend worden uiterlijk binnen de zes maanden." berust deze op een onjuiste redenering.

Immers stelt de Vreemdelingenwet zelf, in artikel 42, § 1, als algemene regel dat een beslissing betreffende het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden genomen binnen de termijn van zes maanden en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt. De uiterste behandeltermijn van zes maanden volgt aldus niet louter uit het Vreemdelingen-besluit, doch tevens uit de Vreemdelingenwet.

Bovendien verwijst de bijlage 19ter zoals op 31 oktober 2024 afgeleverd aan verzoekster naar artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit zodat geen twijfel kan bestaan over de toepassing van dit artikel indien de desbetreffende termijn van zes maanden wordt overschreden. In casu vermeldde de bijlage 19ter dat verzoekster binnen de zes maanden, namelijk op 30 april 2025, uitgenodigd zou worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden, zodat de beslissing inzake deze aanvraag aan haar kon worden betekend. De bestreden beslissing dateert evenwel van 7 mei 2025 en werd vervolgens aan verzoekster betekend op 13 mei 2025. De bestreden beslissing is zonder meer laattijdig, wat overeenkomstig artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit ertoe leidt dat een 'verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie' overeenkomstig het model van bijlage 9 dient te worden afgegeven aan verzoekster.

De motivering van verwerende partij dat nu verzoekster niet zou voldoen aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter, de termijn van zes maanden niet van toepassing zou zijn, is onzorgvuldig, gebrekkig en getuigt van een foutieve lezing van de wet.

De bestreden beslissing schendt in die zin ook de artikelen 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit. Minstens maakt zij een incorrecte toepassing van de rechtsregels zodat zij het rechtszekerheidsbeginsel schendt.

Uit het bovenvermelde komt naar voren dat de bestreden beslissing om verschillende redenen als onzorgvuldig kan worden aangemerkt. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4.). De beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 12 juni 2018, nr. 205.210, punt 3.3.2.3).

Artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de motivering afdoende dient te zijn. Een administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. De motivering is slechts afdoende wanneer ze duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de alhier bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar ze niet duidelijk, juist, pertinent, volledig en consistent werd gemotiveerd, één en ander indachtig de bovenvermelde schendingen van de Vreemdelingenwet en het Vreemdelingenbesluit. De bestreden beslissing gaat immers uit van een foute interpretatie en toepassing van de wet. Dat gelet op het bovenvermelde, dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde onredelijk tot zijn besluit is gekomen, nu de beslissing ingaat tegen de bepalingen in zowel de Vreemdelingenwet als het Vreemdelingenbesluit. Het redelijkheidsbeginsel staat Uw Raad toe de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer ze tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3. in fine en RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4. in fine).

Dat de bestreden beslissing gelet op de bovenvermelde schendingen ten onrechte besluit dat verzoekster niet aantoonbaar te voldoen aan de afhankelijkheidsvoorwaarde zoals gesteld in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht te verkrijgen op basis van gezins-hereniging.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de bestreden beslissing aldus dient te worden vernietigd, dat de tenuitvoerlegging ervan minstens moet worden geschorst."

2.2. De bestreden beslissing is duidelijk gemotiveerd in feite en in rechte. Verzoekster duidt niet waarom de motieven haar niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet, te meer daar verzoekster inhoudelijke kritiek uit op de motieven en de schending van de materiële motiveringsplicht opwerpt.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. De Raad onderzoekt hierbij of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De in punt 1.5. bedoelde aanvraag werd door verzoekster ingediend op 31 oktober 2024 om in het kader van gezinshereniging te kunnen verblijven bij haar ondertussen Belg geworden vader. De bestreden beslissing werd getroffen op 7 mei 2025. Vermits niet blijkt en verzoekster ook niet aanvoert dat de Belgische referentiepersoon gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer houdt dit alles in dat artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van toepassing is, zoals gewijzigd door de wet van 10 maart 2024, die in werking is getreden op 1 september 2024:

“§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

[...]

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. [...];

[...]”

Het houdt dus in dat verzoekster als meerderjarige descendent moet aantonen ten laste te zijn van de Belgische onderdaan.

2.5. De bestreden beslissing heeft betrekking op een bijzondere situatie. Verzoekster verblijft in het Rijk in het kader van gezinshereniging sedert 24 januari 2023, dit op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Haar verblijf werd een eerste keer verlengd op grond van voormelde wetsbepaling tot 20 februari 2025. Omdat haar vader ondertussen Belg is geworden diende ze in oktober 2024 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De Raad neemt er akte van dat verweerder in de bestreden beslissing, verwijzend naar rechtspraak van het Hof van Justitie, oordeelt dat het volstaat dat verzoekster bewijst dat ze op de datum van de indiening van haar aanvraag, zijnde 31 oktober 2024, ten laste was van haar Belgische vader en niet in het land van oorsprong. Verweerder stelt vast dat verzoekster *“noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon”*. Hij is voorts van oordeel dat op grond van haar tewerkstelling niet kan worden aangenomen dat verzoekster ten laste is van haar vader omdat *“zij perfect in staat [is] zelfstandig bestaansmiddelen te kunnen genereren”*. In dit verband motiveert hij: *“Uit nazicht van de databank van de RSZ, Dolsis en de voorgelegde loonfiches op haar naam, blijkt dat betrokkene stage loopt bij Instituut voor Verpleegkunde Sint-Vicentius, maar ook reeds volop tewerkgesteld is, zowel als student als als gewone werknemer (vermoedelijk wanneer zij het toegestane aantal uren heeft overschreden) evengoed voorafgaand aan de aanvraag als actueel.”*

2.6. Verzoekster uit drie bezwaren:

(1) Het Dolsis-uittreksel vermeldt geen inkomsten en slechts bij vier werkgevers (allen onder de rubriek “STU”) wordt het aantal gepresteerde uren vermeld. Uit die gegevens blijkt volgens verzoekster dat zij gemiddeld 288 uren per jaar als jobstudent werkte, ruim onder de maximaal toegestane 650 werkuren voor een jobstudent. De gepresteerde uren kunnen volgens verzoekster bezwaarlijk met zich meebrengen dat ze in staat zou zijn om zelfstandig bestaansmiddelen te genereren.

(2) Zij maakt de som van het inkomen dat blijkt uit de vijf loonfiches die zij bij haar aanvraag voegde, waaruit zij besluit dat dit inkomen niet volstaat om aan te tonen dat zij zelfstandig bestaansmiddelen kan genereren.

(3) Tot slot merkt zij op dat hoewel de bestreden beslissing verwijst naar de databank van de RSZ, hiervan geen uittreksel is terug te vinden in het administratief dossier zodat zij niet kan nagaan of verweerder is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en die correct heeft beoordeeld.

2.7. Voor wat betreft bezwaar (1), kan van verzoekster worden verwacht dat zij zelf op de hoogte is van het inkomen dat zij genereerde en de uren die zij presteerde in het kader van de veelvuldige vermeldingen van “OTH” (*“andere werknemer niet elders vernoemd”*) in het Dolsis-uittreksel. Zo komen de vijf loonfiches die ze neerlegde bij haar aanvraag en die betrekking hebben op een contract bij een werkgever op een adres in Kortrijk overeen met slechts 9/21 vermeldingen op het vlak van “Benaming” en “adres” van de werkgever, “datum indienst” en “datum uitdienst” en “OTH” in het Dolsis-uittreksel. Van de 12 overige gelijkaardige vermeldingen bij dezelfde werkgever in de periode 6 mei 2024 – 2 augustus 2024, diende verzoekster geen loonfiches in. Evenmin diende ze loonfiches in die betrekking hebben op dezelfde vermeldingen in het Dolsis-uittreksel, bij andere werkgevers in de periode 1 juli 2023 – 14 augustus 2023 (6 vermeldingen “OTH”),

in de periode 30 oktober 2023 – 20 december 2023 (10 vermeldingen “OTH”), 20 maart 2024 (1 vermelding “OTH”), in de periode 11 mei 2024 – 18 mei 2024 (2 vermeldingen “OTH”), 20 augustus 2024 (1 vermelding “OTH”), en in de periode 12 december 2024 – 13 januari 2025 (4 vermeldingen “OTH”).

Verzoekster legde dus slechts vijf loonfiches voor bij de in punt 1.5. bedoelde aanvraag terwijl uit het Dolsis-uittreksel blijkt dat zij in de periode juli 2023 – januari 2025 meerdere werkprestaties leverde bij dezelfde werkgever of bij andere werkgevers onder de noemer “OTH”, waarvan zij naliest stukken te voegen. Verzoekster kan bezwaarlijk slechts haar uren als jobstudent onder de vermelding “STU” in het Dolsis-uittreksel optellen, terwijl zij tevens als “OTH” werd tewerkgesteld, en meer dan ze voorhoudt aan de hand van vijf loonfiches, om te komen tot de conclusie dat ze te weinig werkuren heeft gepresteerd zodat ze niet in staat is om zelfstandig bestaansmiddelen te genereren.

2.8. Voor wat betreft bezwaar (2), kan dezelfde redenering worden gemaakt. Verzoekster kan niet volstaan om de som te maken van het inkomen dat blijkt uit slechts vijf loonfiches om te besluiten dat dat zij niet ten laste was van de referentiepersoon. Uit het Dolsis-uittreksel kan duidelijk worden afgeleid dat er bijkomende tewerkstellingen hebben plaatsgevonden, zodat er redelijkerwijs van uit mag worden gegaan dat ook bijkomende inkomsten werden gegenereerd en dat er dus meer loonfiches zijn. Verzoekster kan daarvan niet onwetend zijn. Evenmin kan ze voorhouden dat ze gelet op de in punt 2.4. bedoelde bepaling niet wist of behoorde te weten dat ze alle loonfiches moest overmaken die ze in haar bezit had om zo als aanvrager van een verblijfskaart een volledig zicht te bieden op haar tewerkstelling.

De optelsom van de bedragen op vijf loonfiches volstaat dus niet om aan te tonen dat verzoekster ten laste was van de referentiepersoon.

2.9. Voor wat betreft bezwaar (3), brengt verzoekster ter terechtzitting niets in tegen wat in de nota met opmerkingen kan worden gelezen, met name dat “Dolsis” de benaming is van de RSZ-databank zoals in de bestreden beslissing kan worden gelezen: “[u]it nazicht van de databank van de RSZ, Dolsis [...]”. Verzoekster houdt er dus een verkeerde lezing van de bestreden beslissing op na. De verwijzing in de bestreden beslissing naar “de databank van de RSZ, Dolsis” betekent dus niet dat een afzonderlijk RSZ-uittreksel ontbrak zodat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht feitelijke grondslag mist.

2.10. Gelet op dit alles kan verzoekster niet worden gevolgd in haar conclusie *“Dat gelet op het voormelde geen van de in het administratief dossier gevoegde stukken, noch het samengaan daarvan, toelaat om te besluiten dat verzoekster een tewerkstelling zou hebben die met zich meebrengt dat zonder verdere bewijsstukken niet zou kunnen worden aangenomen dat zij feitelijk ten laste valt van haar vader, dan wel dat zij in staat zou zijn zelfstandig bestaansmiddelen te genereren. De motivering van de beslissing die anderszins oordeelt en stelt dat niet zou blijken dat verzoekster ten laste was van haar vader, faalt naar recht. De bestreden beslissing berust kennelijk op een foute feitenvinding en werd aldus onzorgvuldig voorbereid.”*

2.11. Verzoekster somt *“ten overvloede”* een aantal *“feitelijkheden”* op die haar zaak kenmerken en is van oordeel dat hieruit voldoende blijkt dat zij ten laste is en was van haar Belgische vader. Waar ze erop wijst dat haar vader over voldoende stabiele en toereikende bestaansmiddelen zou beschikken en dat dit verweerder dit niet betwist, gaat verzoekster voorbij aan de volgende overwegingen in de bestreden beslissing: *“Het bewijs van tewerkstelling van de vader alsook zijn werkloosheidsuitkering bewijst niet dat betrokkene ten laste was van de referent”* en *“De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.”*

2.12. Door verder te benadrukken dat verweerder ervan op de hoogte is dat zij inwoont bij de Belgische referentiepersoon, gaat zij eraan voorbij dat de bestreden beslissing duidelijk vaststelt dat het ten laste zijn op actieve wijze dient te worden aangetoond en dat dit aldus niet impliciet kan worden afgeleid uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. Verzoekster wijst er tot slot op dat toen zij inburgerings- en Nederlandse lessen volgde zij niet kon worden tewerkgesteld als student. Ze stelt dat ze soms was tewerkgesteld als werknemster en ze wijst erop dat zij momenteel een opleiding basisverpleegkunde volgt waarbinnen haar activiteiten als stagiaire kaderen. De Raad stelt vast dat de *“attesten Nederlandse les”* en het *“Inburgeringsattest”* die verzoekster als stukken 3 en 4 bij het verzoekschrift voegt niet werden voorgelegd bij de in punt 1.5. bedoelde aanvraag en dat stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift *“Inschrijvingsbewijs schooljaar 2024-2025”* werd opgesteld op 3 juni 2025 en dus dateert van na de bestreden beslissing. Verzoekster kan niet de verwachting koesteren dat verweerder in zijn beoordeling stukken betreft die niet voorlagen op het moment van het treffen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Bovendien ziet de Raad niet in en licht verzoekster ook niet toe op welke wijze voormelde stukken

aantonen dat zij materieel of financieel wordt gesteund door haar Belgische vader zodat ze in haar basisbehoeften kon voorzien. De bestreden beslissing wordt dus niet aan het wankelen gebracht in haar vaststelling dat verzoekster niet heeft aangetoond ten laste te zijn van haar vader. Verzoeksters overtuiging dat wel degelijk blijkt dat zij ten laste was en is van haar Belgische vader kan bezwaarlijk tot een ander oordeel leiden.

2.13. Verzoekster laat ten slotte nog gelden dat de bestreden beslissing onzorgvuldig werd voorbereid nu haar niet werd gevraagd naar de kennelijk gewenste 'daadwerkelijke bewijzen' om aan te tonen dat zij inderdaad ten laste was. Het is correct dat de gemeente bij de afgifte van een bijlage 19ter ten bewijze van de in punt 1.5. bedoelde aanvraag, er niet heeft op gewezen dat verzoekster stukken moest binnenbrengen die aantonen dat ze ten laste is van haar vader. Echter heeft verzoekster, die in een verblijfsregime zat in het licht van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, wel zelf uit eigen beweging een aanvraag ingediend op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zodat ze kan worden geacht de in punt 2.4. vermelde wettekst te kennen. Hierin kan duidelijk gelezen worden dat als een descendent van een Belgische onderdaan meerderjarig is en een verblijfskaart aanvraagt, de betrokkene moet bewijzen te zijnen laste te zijn. Ten slotte vereist de formele motiveringsplicht niet dat verweerder in de bestreden beslissing moet verduidelijken welke bewijzen verzoekster wel had kunnen indienen waardoor ze kon worden beschouwd als ten laste van haar vader. Dit houdt enkel in dat verweerder afdoende moet motiveren over de stukken die werden neergelegd, wat het geval is. Verzoekster kan daarom niet worden gevolgd in haar betoog dat de bestreden beslissing uitblijkt in onduidelijkheid "voor wat betreft de vraag welke 'daadwerkelijke bewijzen' de verwerende partij daartoe voldoende zou hebben geacht".

2.14. In de bestreden beslissing kan worden gelezen:

"Gezien artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 geen toepassing kan vinden, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52, §4, tweede lid van het KB van 8.10.1981 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981. Meer bepaald in art. 42, §1, eerste lid staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend. Dit gaat ervan uit dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Indien de verblijfsvoorwaarden niet zijn voldaan, is er geen sprake van een verblijfsrecht dat moet erkend worden uiterlijk binnen de zes maanden."

2.15. Verzoekster voert aan dat dit een onjuiste redenering is. Kernpunt van haar betoog is dat een uiterste behandelingstermijn van zes maanden rechtstreeks volgt uit artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet. Zij wijst erop dat in de aan haar afgeleverde bijlage 19ter kan worden gelezen dat zij binnen de zes maanden, met name op 30 april 2025, zal worden uitgenodigd om zich aan te melden bij de gemeente voor betekening van een beslissing. Verzoekster stelt vast dat de bestreden beslissing getroffen op 7 mei 2025 "zonder meer laattijdig" is waardoor haar overeenkomstig artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) een verblijfskaart diende te worden afgegeven.

2.16. In casu staat niet ter betwisting dat de bestreden beslissing werd genomen buiten de termijn van zes maanden.

Artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier."

Artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister."

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

2.17. De Raad wijst erop dat artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet als algemene regel stelt dat een beslissing betreffende het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden genomen binnen de termijn van zes maanden en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt. Artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziet aldus niet welke de gevolgen zijn indien de hierin voorzien termijn van zes maanden wordt overschreden, noch geeft dit de Koning de bevoegdheid om de gevolgen van een overschrijding van die termijn te bepalen. Artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit vindt wat dat betreft geen rechtsgrond in artikel 42 van de Vreemdelingenwet en moet dus op dat punt buiten toepassing worden verklaard. Uit artikel 42 van de Vreemdelingenwet en/of artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit volgt derhalve niet de verplichting voor verweerder om een verblijfskaart af te geven na het verstrijken van de termijn zes maanden na het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging met een Belgische onderdaan, voor zover binnen die termijn geen beslissing is genomen (cf. RvS 15 december 2022, nr. 255.275, RvS 9 maart 2023, nr. 15.275 (c) en RvS 2 juni 2023, nr. 15.146 (c)).

2.18. Aldus kan de in punt 1.5. bedoelde aanvraag geen aanleiding geven tot de afgifte van een verblijfskaart om de enkele reden dat de periode van zes maanden wordt overgeschreden, en dit zonder dat vaststaat dat verzoekster voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden. De Raad kan verzoekster daarom niet volgen waar zij betoogt dat de motieven van de bestreden beslissing zoals weergegeven onder punt 2.14 onzorgvuldig of gebrekkig zijn of strijdig zijn met artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet of artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit omdat ze een foutieve lezing van de voormelde bepalingen inhouden.

Het eerste middel is derhalve niet gegrond.

2.19. In een tweede middel werpt verzoekster op:

“- Schending van artikel 8 EVRM

- Schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet

- Schending van het motiveringsbeginsel

- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Zij betoogt als volgt:

“Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, dat directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, waarborgt het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven voor eenieder.

Hiertoe legt artikel 8, 2 van het EVRM de macht van de staat als volgt aan banden:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Inmenging in het recht op eerbiediging van het privéleven, gezinsleven en zijn huis is bijgevolg slechts gerechtvaardigd en vormt geen inbreuk op artikel 8, 1 EVRM in zoverre de inmenging bij de wet is voorzien in het kader van wettelijk bepaalde belangen en hiertoe is vereist in een democratische samenleving.

Er dient op gewezen dat de toetsing aan artikel 8, eerste dan wel tweede lid van het EVRM op dezelfde beginselen steunt. Uit de rechtspraak van het EVRM blijkt immers dat dezelfde kernvraag dient te worden beantwoord, namelijk of de Staat binnen haar beleidsrange een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 68-69).

Verwerende partij dient in elk geval na te gaan of er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting bestaat die hem zou verhinderen om te besluiten dat verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden kan worden geweigerd. In casu dient te worden vastgesteld dat verweerder op generlei wijze heeft gemotiveerd hoe verzoekster haar privé- en gezinsleven elders zou kunnen verderzetten. Verweerder heeft het privé-, familie-en gezinsleven van verzoekster zelfs helemaal niet in rekening gebracht bij het nemen van de alhier bestreden beslissing. Verweerder heeft geen belangen-afweging doorgevoerd en heeft nagelaten de persoonlijke situatie van verzoekster in aanmerking te nemen.

Dat verweerder de bepalingen van artikel 8 van het EVRM heeft miskend en dat geen deugdelijke belangenafweging werd doorgevoerd. Dat er zich ook een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voordoet gezien de gemachtigde hoegenaamd geen rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekster. Naar de artikelen 8 van het EVRM en 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt zelfs niet pro forma verwezen in de bestreden beslissing.

Dat in casu in het bijzonder rekening dient gehouden met het gegeven dat verzoekster in België is herenigd met haar vader terwijl haar moeder, bij wie zijn in Ghana woonde, is overleden. Bovendien loopt verzoekster school in België, wat een bijkomende verankering van haar belangen op het grondgebied met zich meebrengt. Deze omstandigheden blijkt verwerende partij niet in haar besluitvormingsproces te hebben betrokken.

Precies omdat verwerende geen rekening heeft gehouden met alle relevante gegevens zoals bovenvermeld en geen onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM, schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de bestreden beslissing het motiveringsbeginsel schendt ze niet is gestoeld op een gerechtigde afweging van het individueel belang van verzoekster.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de bestreden beslissing aldus dient te worden vernietigd, dat de tenuitvoerlegging ervan minstens moet worden geschorst.”

2.20. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op een verwijderingsmaatregel. De bestreden beslissing betreft een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en gaat niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat de schending van voormelde wetsbepaling niet dienstig kan worden opgeworpen. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk

2.21. Voor wat betreft de draagwijdte van “het motiveringsbeginsel” en het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst de Raad naar het gestelde in punt 2.3.

2.22. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en de erin neergelegde voorwaarden kunnen worden beschouwd als bepalingen die het respect voor artikel 8 van het EVRM in werking stellen (zie mutatis mutandis RvS 12 december 2019, nr. 246.382: “*Par ailleurs, si l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 précitée, il ne fait pas obstacle à l'application de règles, telles celles prévues par l'article 10 de la même loi, qui assurent, moyennant le respect de certaines conditions, la mise en oeuvre du droit au respect de la vie privée et familiale de l'étranger en Belgique.*”).

In dit verband verwijst verweerder in zijn nota terecht naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 met nr.121/2013 waarin kan worden gelezen:

“B.54.1. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de echtgenoot of partner van een Belgische onderdaan, voor de kinderen van de Belgische onderdaan en die van zijn echtgenoot of partner, alsmede voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt die bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin.”

2.23. Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, heeft verzoekster niet aangetoond dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat zij niet kan worden beschouwd als een familielid ‘ten laste’ van haar Belgische vader in de zin van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet (cf. bespreking eerste middel). Er kan dus geen sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM als verzoekster niet voldoet aan de in de wet gestelde voorwaarden om een verblijfskaart te verkrijgen als descendent van een Belgische onderdaan. Verzoekster toont voorts niet aan dat er toch een positieve verplichting is voor verweerder om haar een verblijfskaart van een familielid van een EU-onderdaan uit te reiken omdat zij in België is herenigd met haar vader, haar moeder bij wie ze in Ghana woonde is overleden en zij school loopt in België. Deze

beoordeling dringt zich des te meer op gezien uit een schrijven van verweerder van 7 mei 2025, gericht aan de burgemeester van de betrokken gemeente, blijkt dat hij niet uitsluit dat verzoekster haar verblijf kan laten verlengen in het licht van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. In deze brief die zich bevindt in het elektronisch administratief dossier kan meer bepaald worden gelezen: *“In een situatie zoals deze, was het aangewezen geweest om gewoon de verlenging van de A-kaart te vragen, ook indien een bijlage 19ter werd ingediend. Indien er geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie, of deze niet wordt aangetoond, kan het verblijfsrecht als gezinslid van een Belg immers niet worden toegestaan. Aan de voorwaarden tot verlenging kon mogelijks wel voldaan worden. Elke situatie moet op zichzelf bekeken worden. [...]”*

2.24. Gelet op dit alles ziet de Raad niet in welke bijkomende belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM verzoekster nog verwachtte in de bestreden beslissing. Een schending van deze verdragsbepaling blijkt bijgevolg niet, te meer de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een terugkeer-of verwijderingsbesluit zodat zij op zich geen einde stelt aan welk gezins- of privéleven in België dan ook. Verzoeksters theoretische beschouwingen over artikel 8 van het EVRM laten niet toe anders te oordelen.

Het tweede middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend vijftientwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA